

Arrest

nr. 48 279 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. BELDERBOSCH en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 februari 2010 het Rijk binnen en diende op 15 februari 2010 een asielaanvraag in. Op 20 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Vaksincë (gemeente Kumanovë) en bent u Macedonisch staatsburger. U verklaarde dat u Vaksincë had verlaten omdat u problemen had met de familie van Leonora Aliu. U had een relatie met Leonora gedurende uw schooljaren, van het eerste jaar tot het vierde jaar. Ongeveer twee à drie jaar geleden beëindigde u deze relatie omdat Leonora u tot tweemaal toe had bedrogen. De vader van Leonora ging evenwel niet akkoord met jullie breuk en eiste dat u zijn dochter zou huwen. Toen u weigerde, begon hij u te bedreigen, sloeg u en sprak een bloedwraak over u uit. U ging dit gedrag aanklagen bij de politie, die uw klacht noteerde. Uw familie riep in juli 2007 eveneens de hulp in van een verzoeningscommissie. De

verzoeningscommissie was er na verschillende pogingen niet in geslaagd om de verzoening tussen u en de familie Aliu tot stand te brengen. Van de politie kreeg u verder geen hulp meer omdat zij stelde dat de verzoeningscommissie u een gelijkaardige bescherming kon bieden. U diende door de uitgesproken vendetta steeds binnen te blijven en wanneer u naar buiten ging, moest u steeds door familieleden begeleid worden. Omdat u niet langer opgesloten wenste te leven, verliet u Macedonië op 13 februari 2010 op legale wijze per auto omdat op dat moment de visumplicht was afgeschaft. U vroeg op 15 februari 2010 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, uitgereikt op 18 januari 2005 te Kumanovo/Kumanovë, een document van de verzoeningscommissie, d.d. 25 juli 2007, drie getuigenissen van mededorpsbewoners, d.d. 29 maart 2010, die stellen dat u een conflict hebt met de familie van Leonora Aliu, en hun identiteitskaarten, en een bevestiging van het conflict met de familie Aliu door de lokale raad van Vaksincë, d.d. 15 mei 2007.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben omdat u verward was in een bloedwraak met de familie Aliu, de familie van uw ex-vriendin Leonora, omdat u weigerde met uw ex-vriendin in het huwelijk te treden. Vastgesteld moet worden dat u de bloedwraak waarin u verward zou zijn met de familie Aliu, niet aannemelijk maakt. U slaagde er immers op geen enkele wijze in om concrete details van deze bloedwraak weer te geven. U blijft enkel algemeen bij het feit dat u een conflict hebt met de familie Aliu omdat u weigerde de dochter te huwen. Wanneer u gevraagd werd om de oorsprong van bloedwraak eens uit te leggen, slaagt u daar helemaal niet in. U bent zelfs niet op de hoogte van het feit dat de bloedwraak stamt van uit de Kanun, het gewoonterecht dat dateert uit de vijftiende eeuw en waarin uitgebreid de regels voor bloed en/of erewraak worden beschreven, evenals de voorwaarden voor het verkrijgen van een verzoening. Wanneer u gevraagd werd welke regel(s) van het gewoonterecht u zou overtreden hebben, komt u niet verder dan te zeggen dat u niet met Leonora wou trouwen (gehoor CGVS 26/04/2010 pp. 5, 6). Verder is het zeer opvallend en ongeloofwaardig dat u, die beweerde gedurende drie jaar een relatie te hebben gehad met Leonora Aliu, die eveneens in uw dorp woonachtig is (gehoor CGVS 26/04/2010 p. 6), niet weet wat de naam van haar moeder is, noch of ze broers of zussen heeft, noch dat u geen enkele poging hebt ondernomen contact te zoeken met haar vader om tot een verzoening te komen (gehoor CGVS 26/04/2010 p. 6). Nochtans beweerde u een huwelijk met Leonara te hebben geweigerd omdat zij u tot tweemaal toe heeft bedrogen. Dat u dergelijke reden voor uw weigering niet aan haar vader kenbaar maakte, is niet geloofwaardig. Bovendien zijn de namen van de leden van de verzoeningscommissie die in de wraak zouden hebben bemiddeld, u volkomen onbekend. Overigens, wat betreft het attest van de verzoeningcommissie, d.d. 25 juli 2007, dat u neerlegde ter staving van het door u beweerde conflict met de familie Aliu, moet geconcludeerd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt het document opmerkelijke schrijffouten bevat. Voorts staat bij de handtekening van de voorzitter van de LKSH Kosovo-Pristina een stempel van Kumanovë, terwijl daar een stempel van de LKSH zou verwacht worden. Verder is de voorzitter van de LKSH, Lëvizja Kombetare Sqhiptar niet Behram Hoti maar Prof. Hazir Shala en geen van beide namen op het document werden weergevonden in verband met één van de vermelde organisaties op het attest. Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende dit document zeer incoherent. U beweerde dat de verzoeningscommissie van start was gegaan op 25 juli 2007 en dat u het document kreeg op de dag dat de commissie van start ging (gehoor CGVS 31/03/2010 pp. 7-8). Echter inhoudelijk beschrijft het document dat de verzoeningscommissie geen succes had omdat de ouders van het meisje u hadden bedreigd, wat bijzonder vreemd is gezien u verklaarde dat de verzoeningscommissie die dag pas gestart was met haar opdracht. Aldus zou de verzoeningscommissie nog geen uitspraak over het verloop van hun activiteiten kunnen doen. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet de minste bewijswaarde aan dit document worden toegekend.

Aangaande de bevestiging van de voorzitter van de lokale raad van Vaksincë moet vastgesteld dat u beweerde zelf het document te hebben opgevraagd in 2007, wat eveneens blijkt uit de inhoud van het document, als bevestiging dat u in de problemen zat maar u slaagde er niet in om aan te geven wat er concreet in het document staat (gehoor CGVS 26/04/2010 p. 5). Hoewel in dit document staat vermeld dat u een conflict hebt met de familie van Leonora Aliu, staat nergens in dit attest vermeld wat dan wel de oorzaak van dit conflict is. Dit attest kan aldus uw bewering in een bloedwraak te liggen met deze familie wegens uw weigering met Leonora te huwen, niet staven. Betreffende de drie

getuigenissen van dorpsgenoten, moet opgemerkt worden, dat de inhoud van de getuigenissen identiek is, met uitzondering van de naam en geboortedatum. Uw bewering dat dit spontane getuigenissen waren, die uw dorpsgenoten uit eigen beweging opstelden, wordt hierdoor aanzienlijk ondermijnd. Hoe dan ook zijn dergelijke verklaringen niet afkomstig van een objectieve, officiële instantie of bron en kunnen zij aldus niet als bewijskrachtig weerhouden worden.

Voorts beweerde u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u in het bezit was van een proces-verbaal van de politie van Kumanovë, dat werd opgesteld naar aanleiding van uw klacht tegen de familie Aliu. U had dit proces-verbaal evenwel niet meegebracht naar België, het bevond zich ten tijde van het gehoor in uw woning in Macedonië (gehoor CGVS 31/03/2010 p. 10). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u evenwel dat u dit proces-verbaal niet kon neerleggen op het Commissariaat-generaal omdat uw vader het niet van de politie kon verkrijgen (gehoor CGVS 26/04/2010 p. 2).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

De overige documenten die u in het kader van uw asielaanvraag aanbrengt, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte toont uw identiteit en uw nationaliteit aan, die niet ter discussie staat. De identiteitskaarten van uw dorpsgenoten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de verzoekende partij is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt enkel een geboorteakte neer maar geen identiteitsdocumenten met foto. Verzoeker verklaarde dat hij zijn identiteitskaart achterliet in Macedonië en dat hij met zijn eigen paspoort naar België reisde dat werd afgenomen door de chauffeur die hem naar België voerde (gehoorverslag 31.03.2010, p.4). Verzoeker heeft geen problemen met zijn nationale autoriteiten en verkreeg een paspoort. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij op een illegale wijze naar België diende te komen, noch indien hij zijn paspoort verloren is, waarom hij intussen geen duplicaat kon verkrijgen. Verzoeker voldoet niet aan zijn medewerkingplicht. Hij toont niet aan wanneer hij in werkelijkheid zijn land verliet en in België toekwam. Dit tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan.

3.2. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op problemen met de vader van zijn vriendin die na zijn weigering om met zijn dochter te huwen een vendetta uitsprak. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke ongeloofwaardigheden en hiaten in verzoekers verklaringen, en omdat de neergelegde bewijsstukken evenmin konden overtuigen.

3.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4. Volgens verzoeker had hij een 'relatie' met Leonora tijdens het "eerste tot vierde jaar" van de school dus van zijn twaalf tot zestien jaar. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke tienerliefjes een verplichting tot huwelijk inhouden. Hoe dan ook verzoekers kennis met "Leonora" is niet van aard om hieruit een bijzondere band aan te tonen nu hij haar familiesamenstelling en namen van andere familieleden zoals haar moeder niet kent en niet weet of ze broers of zussen had (gehoor CGVS, 26.04.2010, p.5-6). Verzoekers bewering "dat hij verder nooit met Leonora over details van haar familie gesproken heeft, zodat het niet ongeloofwaardig is dat hij de namen van de ouders niet kent of niet weet of zij broers of zussen heeft" kan zijn desinteresse slechts bevestigen. Verzoekers bewering over trouwplannen en discussies met de vader van zijn liefje kan dan ook geenszins overtuigen. De daaruit afgeleide problemen zoals "de bloedwraak" komen dan ook verzonnen voor. Dit klemt te meer nu verzoeker vage verklaringen aflegde over de betekenis van bloedwraak in het algemeen, alsook over de vendetta die tegen hem werd uitgesproken. Daargelaten verzoekers beweringen "dat bloedwraak in zijn concrete praktijk enkel bij wijze van de oppervlakkige regels ervan gekend is, en dat de hedendaagse bewoners van de streek de historische achtergronden ervan niet meer kennen", dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat indien verzoeker zelf betrokken raakt bij een dergelijk levensbedreigend conflict, verwacht mag worden dat hij zich hierover informeert. Minstens had verzoeker moeten weten dat hier geen sprake kan zijn van bloedwraak maar van eerwraak nu geen doden zijn gevallen en enkel eerverlies werd veroorzaakt. Verder is verzoekers relaas geheel irrealistisch nu niet de eer van de vader is aangetast door verzoekers weigering tot trouwen maar, indien de redenering van eerroof wordt gevolgd, verzoekers eer is aangetast door de ontrouw van zijn lief. Verzoeker kan ook ter terechtzitting niet toelichten hoe de vader van zijn liefje in een dergelijke kwestie niet aan zijn kant stond nu in de traditie zijn dochter zowel zijn eer als deze van haar toekomstige man zou geschonden hebben. Verzoekers bewering dat "de autoriteit van de vader van Leonora dermate indrukwekkend was, dat hij eenvoudigweg zijn motieven voor de weigering niet durfde kenbaar maken" is oppervlakkig aangezien ervan kan worden uitgegaan dat wanneer verzoeker weet dat Leonora hem twee maal bedroeg dit ook voor anderen bekend is. Daarbij en in zoverre verzoeker vreest vermoord te worden door de vader van zijn lief, en dit dermate grote proporties aanneemt dat er een eerwraak wordt uitgesproken, mag verwacht worden dat hij in eerste instantie zelf een oplossing of verzoening betracht met haar vader.

3.4.1. Wat het attest van de verzoeningscommissie betreft blijkt uit het dossier dat dit document onderzocht werd door cedoca en hierbij geconcludeerd werd dat het document behept is met talrijke formele en inhoudelijke gebreken. Verzoeker voert aan "dat de LKSH niet zo goed georganiseerd is, en het daarom niet onaannemelijk is dat haar documenten schrijffouten bevatten of achterhaalde gegevens". Deze loutere bewering kan echter bezwaarlijk de flagrante vaststellingen die blijken uit het onderzoek zoals de talrijke schrijffouten, het hanteren van verkeerde namen en hanteren van verkeerde stempels, vergoelijken. Daarbij is niet ernstig dat verzoeker "ook niet weet op welke gronden hij op 15 juli 2007, de dag dat de commissie van start ging, reeds het document ontving waaruit blijkt dat de verzoeningscommissie geen succes had, maar dat het niet uitgesloten is dat de verzoeningscommissie reeds vooraf informatie ingewonnen heeft." Dat de commissie reeds vooraf haar opdracht voorbereidde kan echter geenszins verklaren dat zij in het attest op de dag van haar oprichting reeds meegeeft in haar opdracht te zijn mislukt. Indien de commissie op die dag reeds wist dat zij gefaald had, ziet de Raad niet in waarom ze überhaupt nog werd opgericht. Er kan dan ook bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan dit klaarblijkelijk frauduleus document noch aan de neergelegde getuigenissen die zowel inhoudelijk als vormelijk geheel identiek zijn opgesteld met dezelfde bewoordingen, in dezelfde opmaak en gedateerd op dezelfde datum.

3.5. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar is wanneer hij zijn land verliet en hij nalaat ook ter terechtzitting een reispas voor te leggen. Verzoekers asielaanvraag is niet enkel strijdig met het begrip bloedwraak, het is evenmin coherent met eerroof en uit zijn verklaringen kan slechts blijken dat hij geheel onbekend is met deze begrippen. Ook verzoekers onbekendheid met de leden van de verzoeningscommissie versterkt verder het verzonnen karakter van het asielaanvraag. Het neerleggen van bedrieglijke stukken ondergraaft verder de waarachtigheid van het relaas.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en voert aan dat *“Aangezien er nog steeds etnische spanningen zijn tussen de Albanese minderheid in Macedonië en de Macedonische autoriteiten, en de Macedonische autoriteiten omwille daarvan onvoldoende bescherming willen en kunnen bieden om de voltrekking van een bloedwraak tussen Albanezen te voorkomen, loopt verzoeker ernstig gevaar voor zijn leven en fysieke integriteit wanneer hij zou verplicht worden om naar Macedonië terug te keren”*.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en heeft geen elementen aangehaald die een algemene onveiligheid kunnen aantonen. In zoverre verzoeker zich thans beroept op *“etnische spanningen (...) tussen de Albanese minderheid in Macedonië en de Macedonische autoriteiten”* blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier (SUBJECT RELATED BRIEFING, MACEDONIË, Algemene achtergrondinformatie) dat er in Macedonië tal van positieve maatschappelijke ontwikkelingen gaande zijn, dat het politieapparaat wordt versterkt en geprofessionaliseerd, en de burgers tevens een beroep kunnen doen op tal van andere beschermingsmogelijkheden, zoals de ombudsman en NGO's. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij louter omwille van zijn Albanese herkomst nood zou hebben aan internationale bescherming. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK